

CLONELE

N U-MI DORESC CU ARDOARE să mor. Nu tot timpul.

Dacă nu ar fi taică-meu, m-aș gândi la acest lucru. Poate că nu este persoana mea preferată pe lumea asta, iar eu nu sunt cu siguranță persoana lui preferată, însă nu mă pot împăca deloc cu imaginea lui stând lângă mormântul meu, încovoiat peste sicriu, zguduit de hohote de plâns. Mă gândesc la moarte numai uneori – ca în această clipă.

Aproape am ajuns la Capul Hades. În aproximativ două minute și treizeci de secunde, Loraxul negru pe care îl conduc va trece pe lângă marginea stâncoasă a infamei prăpastii în care, în trecut, doisprezece elevi de la școala mea au plonjat către moarte într-un mod cât se poate de real. Nu-mi este teamă de acest loc, dar poate că ar trebui să-mi fie. E foarte adânc – cam cât Marele Canion. O gaură ca o gură, ce se cascadează în pământ și îi înghite pe puștii care nu se pot descurca la Academia Darkwood. Aceasta este o școală cu internat din Vermont la care merg, în care urmează să încep clasa a unsprezecea.

Este locul în care mi-am petrecut și primul, și cel de-al doilea an de liceu, înainte ca *acel lucru să se întâmple*. Dar mai multe despre acest subiect... niciodată.

– Ne apropiem de Capul Hades! cântă o voce veselă, tulburându-mi gândurile.

Ai crede că o mașină fără șofer i-ar putea asigura pasagerului puțină liniște și pace, dar nu este așa. Când Loraxul m-a luat de la Aeroportul Burlington cu două ore în urmă, sistemul de operare m-a obligat să aleg un nume pentru șoferul virtual. Am refuzat toate apelativele sugerate și am tastat unul pe care l-am ales personal: *Nefericire*.

– Sunt eu, Nefericire, amabilul tău șofer, a ciripit imediat vocea către mine și de atunci nu s-a oprit nici măcar să respire, în mod simbolic.

Nefericire își continuă asaltul asupra urechilor mele.

– Dacă priviți spre stânga, domnișoară Chance, veți vedea că trecem pe lângă Capul Hades, unul dintre cele mai pitorești locuri din campus!

Sigur, Nefericire. Observ panta abruptă și prăpăstioasă în timp ce luăm curba. *Dacă prin pitoresc vrei să spui „mortal“*.

Privesc insistent spre Capul Hades ce se întinde în depărtare ca un coșciug. Mi-i închipui pe toți cei doisprezece elevi care au căzut peste buza prăpastiei. M-am gândit să mă arunc și eu. Am visat că plutesc prin aer, știind că viața mea se va încheia curând. După tot ce s-a întâmplat, cine m-ar putea învinui? În vara care tocmai s-a încheiat, la câteva ore după moartea celui mai bun prieten al meu, am înfruntat o avalanșă de sentimente greu de suportat. M-am simțit o străină în propria mea minte,

încercând cumva să fac o oarecare ordine în ea. Am început prin a da diverse nume propriilor stări. De exemplu: „Un Zombie Tocmai Mi-a Mâncat Trupul“, ceea ce înseamnă că parcă ai fi înghețat bocnă, tranchilizat și în proporție de 94 la sută mort pe dinăuntru. Cel puțin asta este suportabilă, spre deosebire de „Scoateți-mi Din Piept Cuțitul Țăla Cu Lamă Zimțată“, care este la fel de dureroasă pe cât sună. Mi-am petrecut zile întregi rătăcind de colo până colo cu senzația că am fost înjunghiată în piept, iar cuțitul a rămas acolo. Din fericire, există pilule pe care pot să le iau pentru aceste suferințe, hibrizi farmaceutici ce îmi fac viața mai suportabilă. Luna trecută m-am strecurat din cabinetul psihiatrului tatălui meu strângând în mână tubul cu medicamentele prescrise.

Scot o pastilă din buzunar pe care o înghit fără apă, apoi îmi apăs obrazul de geamul rece al mașinii. Uneori, *faptul că simți anumite lucruri îți reamintește că ești viu*. Dar asta este mult prea greu de suportat.

În timp ce lăsăm Capul Hades în urmă și ne angajăm pe ultima porțiune a drumului spre Darkwood, îmi imaginez scena: *Opresc mașina. Mă dau jos. Merg spre marginea prăpastiei. Închid ochii în timp ce vântul mă biciuiește, iar apoi, fără nicio urmă de bravură, mă arunc. Și îi pun capăt. Exact cum a făcut și Oliver acasă în California. În camera lui. Unde eu l-am descoperit...*

– Ne apropiem de campusul Darkwood, mă smulge din amintiri vocea lui Nefericire.

Fondată în 1927 de Cornelius Seymour, Academia Darkwood a rămas un bastion al elitei intelectuale vreme de mai bine de un secol...

– Mulțumesc, o întrerup așezându-mi mai bine pe nas ochelarii vechi ai mamei cu rama din carapace de broască-țestoasă. Am priceput.

– Îmi pare rău, domnișoară Chance. Eu...

– Emmaline, o întrerup. Dar poți să-mi spui Emma.

– E o zi importantă, nu-i așa, Emma? Din nou la școală! Să-ți revezi prietenii și să începi orele. Și, bineînțeles – Clonele!

– Îmi pare rău, răspund ridicând din umeri. Pur și simplu, nu mă interesează copiile ADN ale câtorva adolescenți de liceu.

– Domnișoară Chance, bolborosește Nefericire, dar n-ai urmărit transmisiunile de știri? Oamenii n-au mai fost atât de entuziasmați de când astronautii au pus piciorul pe Marte!

– Dash, șoptesc în celularul meu, aparatul „bun la toate“ pe care îl port la încheietura mâinii ca să nu-l pierd, nu putem să-i închidem gura?

Vocea genialului meu asistent virtual răsună din micul ecran aflat la încheietura mâinii.

– Gura șoferului tău virtual nu poate fi închisă, răspunde Dash. Dar dacă ții neapărat, aș fi bucuros să-l declar indezirabil.

– Nu e necesar. Dar îți mulțumesc.

Oftez și mă las pe spate pe banchetă, încercând să ignor monologul interminabil al lui Nefericire. Se pare că acesta nu se înșală. Clonele reprezintă o știre extrem de *importantă*. Țin capul de afiș al știrilor de săptămâni întregi, încă de când au sosit în această vară în Statele Unite, și s-a anunțat că aveau să urmeze cursurile Academiei Darkwood, chiar alături de puștii după care fuseseră realizate. Nici nu e de mirare că întreaga țară este ca în transă. Șase elevi de la Academia Darkwood vor

fi colegi de clasă cu clonele lor, care au ADN-ul identic cu al lor și cu care s-au întâlnit pentru prima oară doar cu puțin timp în urmă. Eu, cea de altădată, aș fi manifestat mai mult interes pentru subiect, l-aș fi bâzâit tot timpul în legătură cu asta pe Oliver, nerăbdătoare să-l aud disecând fiecare frântură de informație despre modul straniu în care au fost crescute și despre existența lor neobișnuită. Dar în aceste zile nu-mi pasă decât de un singur lucru: să țin la distanță senzația cuțitului cu lamă zimțată înfipt în piept.

Loraxul ajunge la baza unei coline și virează pe un drum cu pietriș ce duce printre tufișuri și pădure către centrul Academiei Darkwood.

– Mă întreb dacă te vei întâlni imediat cu ele... meditează Nefericire. Sau mai târziu, după ce fiecare se va instala în cam...?

– Putem să ascultăm știrile? îl întrerup brutal.

– Bineînțeles, Emma, mi-ar plăcea și mie să aud ce se mai spune.

– De fapt, mă gândeam că ar fi plăcută niște muzică...

Dar Nefericire prinsese deja un post de știri și era evident că nu mă auzise. Nu aveam chef să repet, așa că m-am lăsat din nou pe spătarul banchetei, ca să ascult.

– Este o plăcere să vă avem astăzi împreună cu noi, spunea o femeie distinsă a cărei imagine apare în câmpul meu vizual. Imaginea este aproape perfect tridimensională. Pentru ascultătorii noștri care nu sunt familiarizați cu activitatea lui, oaspetele nostru de astăzi este Jaeger Stanwick, un jurnalist cunoscut pentru implicarea lui în mișcarea proclonare.

– Mă bucur că mă aflu aici, spune o voce cunoscută.

În raza mea vizuală se materializează silueta lui Jaeger, arătând la fel de neîngrijit ca de obicei.

Îl recunosc nu numai pentru că a devenit faimos, sau mai degrabă infam, pentru părerile lui despre clonare. Jaeger este și tatăl uneia dintre cele mai bune prietene ale mele de la Darkwood: colega mea de cameră, Prudence Stanwick. Toată lumea îi spune Pru.

– Ne puteți oferi o opinie clară în legătură cu această zi memorabilă? insistă reporterul.

– Cuvântul memorabil nici măcar nu reușește să descrie în întregime acest eveniment, spune Jaeger. Sosirea acestor șase adolescenți la Academia Darkwood...

– Clonele, îl întrerupe reporterul. Adolescenții tocmai au transmis presei o declarație scrisă în care dezvăluie pseudonimul pe care și l-au ales pentru cei din jur. Când au aflat pentru prima oară în ce împrejurări s-au născut, au început să se adreseze unul altuia cu apelativul de „Clonă“.

Jaeger încuviințează printr-un gest din cap.

– Cred că acești adolescenți și-au dorit să preia controlul asupra modului în care lumea îi percepe. Prin faptul că ne-au oferit – nouă și presei – un nume pentru ei, mai degrabă decât să ne permită să le născocim noi unul, ne arată că se consideră răspunzători pentru propriul destin. Și o fac cu un admirabil simț al umorului, aș putea adăuga. Dar după cum spuneam...

– Continuați...

– Sosirea acestor șase adolescenți la Darkwood poate fi considerată o oportunitate extraordinară.

– Cum așa?

– Este șansa noastră să-i primim cu brațele deschise în viețile noastre. Să le oferim spațiul și respectul pe care le merită, astfel încât să poată arăta lumii cine sunt.

– Și că nu ascund interese malefice? remarcă reporterul.

Jaeger se încruntă.

– Sunt băieți și fete, asemenea copiilor noștri, Demetria. La fel ca oricare alt adolescent din America, au țeluri și visuri, temeri și ambiții. Pot fi răniți profund. Pot simți durere, și iubire, și bucurie. Este timpul ca lumea să devină conștientă de acest lucru.

– Închide-l! strig. Te rog. Mi se învâрте capul de la toată discuția asta despre Clone.

– Ai terminat deja de ascultat? întreabă Nefericire. Știi deja tot ce este de știut despre ele?

– Nu, răspund eu, încercând să nu-i permit lui Nefericire să mă afecteze. Nu este decât un robot; nu are ce să facă dacă a fost programat să fie deosebit de atent. Am ajuns. La Darkwood. Vezi?

– Aveți dreptate! Sunteți atât de perspicace, domnișoară Chance.

Rezist tentației de a-mi da ochii peste cap de exasperare în timp ce mașina trăgea în fața clădirii principale, un conac în stilul reginei Anne care pare ușor dezechilibrat, ca și când ar fi situat pe mai multe planuri suprapuse. În timp ce Loraxul se oprește la mică distanță în spatele celorlalte mașini ce înaintează încet în fața școlii, simt cum mă încordez. De-a lungul aleii se înșiră colegi de clasă care se îmbrățișează și sporovăiesc. La fel ar fi trebuit să fiu și eu cu Oliver. Dar nu mai este posibil.

Mașina argintie din fața noastră se oprește, iar din ea coboară o fată, legănându-se pe cizmele ei cu tocuri înalte. O recunosc imediat. E Tessa Leroy. Nu suntem prietene, dar știu totul despre ea – de fapt, toată lumea știe. Minionă, ca o păsărică, Tessa este una din Grupul celor Zece. Este cu un an mai mare ca mine, în clasa a douăsprezecea, iar rezultatele școlare din ultimul an îi vor garanta, din nou, un loc în acel grup de elită. În ciuda statutului ei de membră a Grupului celor Zece, nimeni n-o mai invidiază pe Tessa de când poliția a bătut la ușa casei familiei ei din Central Park West și l-a arestat pe tatăl acesteia, Damian Leroy, pentru fraudă.

Loraxul ajunge încet în fruntea șirului de mașini. Este rândul meu.

– Un an școlar minunat! Îmi urează Nefericire în timp ce îmi scot bagajele din portbagaj. Dacă aș fi în locul tău, aș arde de nerăbdare să mă întâlnesc cu Clonele! Mă întreb dacă una dintre ele nu-ți va fi colegă de cameră. Ar fi de-a dreptul...

Închid portbagajul cu un *clanc* și îmi împing geanta pe roți direct spre mulțimea de elevi. Trec pe lângă o fată care afișează niște șuvițe împletite grozave și își poartă violoncelul pe umeri, pe lângă o elevă din clasa a zecea care înscrie noi membri în clubul LGBTQ din campus și pe lângă o altă fată pe care n-o recunosc, probabil o boboacă din clasa a noua, care face reclamă unui bestseller, memoriile ei despre felul în care a crescut pe Stația Spațială Internațională. Nici măcar nu ne-am despachetat bagajele, și puștii care mă înconjoară sunt deja nerăbdători să înceapă ceva, fac reclamă la audiții pentru musicalul toamnei, *Hamilton*, și recrutează membri pentru

câteva echipe sportive din campus. Nu sunt genul căreia să-i placă activitățile extracurriculare – sportul mă plictisește cu lipsa lui de sens și n-am fost niciodată foarte pricepută la vreun instrument muzical. Dar când vine vorba de numere sunt ca un robot, iar în clasa a opta am scris o povestire care a câștigat o mulțime de premii, așa că iată-mă aici. Înscrișă la Academia Darkwood. Sigur, duc mai departe tradiția familiei – tatăl meu a învățat și el aici, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă –, dar acest lucru nu este suficient să fii admis dacă nu ai anumite calități „suplimentare“. Nu că mi-ar păsa de vreuna dintre chestiile astea de paradă. Nu mi-a păsat nici înainte de moartea lui Oliver, și nu-mi pasă nici acum.

Colegii de clasă mă blochează din toate părțile, așa că sunt obligată să mă opresc pe alee, incapabilă să-mi croiesc drum spre clădirea în care se află camera mea. Fără să vreau, m-am oprit lângă Tessa, care discută cu o altă celebritate a campusului, Madison Huxley. Cele două sunt tot timpul împreună, deși Madison – cu părul ei blond și mătăsos și fața perfect simetrică, fardată la greu – o eclipsează de obicei pe tovarășa ei mai puțin expansivă. Personal, găsesc că înfățișarea mai puțin strălucitoare a Tessei este mult mai atrăgătoare decât cea a lui Madison. Aș spune că Tessa este minunată, cu părul lung și mătăsos ca al mamei ei de origine asiatică și o anumită eleganță în mișcări – doar că pare să-i lipsească personalitatea. Sunt surprinsă să-i văd pe părinții lui Madison la câțiva metri distanță, consultându-se cu directorul Ransom, conducătorul neînfricat al Academiei Darkwood. Îmbrăcat cu pantaloni sport cu pense în față și o haină fumurie cu petice la coate, acesta este

un personaj plăcut, deși astăzi nu văd pe fața lui nici urmă din zâmbetul caracteristic. Este cât se poate de protocolar.

– Domnule și doamnă Huxley, îl aud spunând pe directorul Ransom, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să deranjez vreuna dintre familiile remarcabile...

Bianca Huxley își netezește taiorul Chanel.

– Nu m-am îndoit niciodată de devotamentul dumneavoastră față de Darkwood – nici măcar o dată în toți acești ani. Dar de această dată mă simt dator să pun piciorul în prag.

Directorul Ransom își apasă vârfurile degetelor unele de altele, iar sprâncenele i se încruntă.

– Pur și simplu, repet ce am spus și presei. Eu am încredere în acești băieți și în aceste fete și cred că merită o șansă.

E limpede cine sunt *aceștia*: Clonele. Ransom se referă la decizia lui de a-i invita la Darkwood, în ciuda evenimentelor controversate legate de nașterea lor.

– Cu tot respectul, nu suntem de acord cu dumneavoastră, domnule Ransom, spune hotărât Bob Huxley. Iar dacă îmi dați voie să vorbesc deschis...

– Vă rog.

Directorul Ransom îi face un semn cu mâna să continue.

– Soția mea și cu mine avem de gând să informăm consiliul de conducere că nu suntem de acord cu decizia dumneavoastră, continuă domnul Huxley. Și, în consecință, vom diminua în mod corespunzător donația noastră pentru școală. Mă tem că nu prea aveți mijloace prin care să ne faceți să ne răzgândim, în afară de cazul în care îi trimiteți pe acești adolescenți acolo de unde au venit.